

Capitolul 22

Viziunea finală și ultimele cuvinte și mărturii

Râul și pomul vieții

1.-2. - »Și mi-a arătat un râu de apă a vieții, strălucitor ca cristalul, ieșind din tronul lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul străzii cetății ei și a râului, de o parte și de alta, era pomul vieții, făcând douăsprezece roade, dându-și rodul în fiecare lună; și frunzele pomului sunt pentru vindecarea națiunilor.« - În această viziune finală tronul lui Dumnezeu și al Mielului au o însemnătate deosebită. Întreaga secțiune (versetele 1-5) vorbește despre guvernarea lui Dumnezeu în timpul Împărăției de o mie de ani, prezentată simbolic prin tron. Secțiunea anterioară (capitolul 21,9-27) a fost inițiată în mod asemănător. Acolo vizionarului i-a fost arătată mireasa, aici râul de apă a vieții. Întreaga descriere (capitolul 21,9 până la capitolul 22,5) constă de aceea din două viziuni diferite, însă strâns legate între ele.

În capitolul 21,1 se vorbește despre noul cer și despre noul pământ și prin aceasta se face legătura cu primul capitol din cartea Geneza; tot așa râul și pomul vieții din acest capitol leagă ultimul capitol al Bibliei cu capitolul doi al primei cărți a Sfintei Scripturi. În aceste legături vedem că Dumnezeu Își pune totodată pecetea confirmării Sale pe vechile comunicări din prima carte a Bibliei și legalizează cele două Testamente ca un tot unitar. Între Moise și Ioan sunt aproximativ șaisprezece secole, și totuși ei depun o mărturie comună despre adevărul Sfințelilor Scripturi.

»**Râul de apă a vieții**« vorbește simbolic despre o plinătate de viață și binecuvântare (Psalm 36,8). El este un simbol frumos al vieții în bucurie, curăție și activitate spirituală. Acest râu simbolic nu este un râu tulbure și mocirlos și nici un râu rapid, ci limpede și clar (ca toate lucrurile din cetatea sfântă) și transparent ca un cristal frumos. Râul harului aducător de bucurie curge neîncetat prin cetatea cerească. Bucuria miresei nu va avea niciodată sfârșit și nu se va micșora niciodată; dimpotrivă, ea va crește, așa cum râul crește în adâncime în scurgerea lui. Se recunoaște clar legătura cu Geneza 2. »Și un râu ieșea din Eden ca să ude grădina« (Geneza 2,10). În cetatea cerească râul nu se împarte ca râul din Eden, care a devenit patru râuri, și apa lui nici nu curge jumătate spre răsărit și jumătate spre apus, așa cum curge apa vie din Zaharia 14,8. El curge ca un râu prin toată cetatea, ca un râu al bucuriei, pe care o vor savura cu toții împreună. Tot așa în cetate este numai un pom, pomul vieții, nu doi pomi diferiți, așa cum era în grădina din Eden (Geneza 2,9). În cartea Geneza pomul vieții este amintit înaintea râului, aici Ioan vorbește mai întâi despre râu.

Râul ieșea »din tronul lui Dumnezeu și al Mielului«. Aici vedem pe Dumnezeu și Mielul uniți în guvernarea lumii. Puterea și maiestatea lui Dumnezeu, unită cu harul și blândețea Mielului, vor da guvernării un caracter care umple Adunarea cu bucurie și va face ca națiunile să locuiască în pace. Va fi un tron. Dumnezeu este Cel mai mare, dar Mielului îi va fi dată exercitarea puterii și autoritatea tronului; și acest tron este izvorul din care curge râul harului și bucuriei.

Cuvântul lui Dumnezeu ne arată multe asemănări între Ierusalimul pământesc din viitor și Ierusalimul ceresc (simbolic). Ambele cetăți vor fi reședința guvernării. Din ambele va curge apa vieții; în fiecare și la fiecare va fi un pom sau mai mulți pomi (Ezechiel 47,7.12), care aduc roade și ale căror frunze vor sluji la vindecare. În Ierusalimul pământesc apele vieții vor curge de sub pragul *Templului* (Ezechiel 47,1), dar Ioan a văzut râul în cetatea cerească curgând din *tron*.

2. - »În mijlocul străzii (sau străzii largi) cetății ei și a râului, de o parte și de alta, era pomul vieții, făcând douăsprezece roade, dându-și rodul în fiecare lună; și frunzele pomului sunt pentru vindecarea națiunilor.« - Probabil Ioan a văzut pomul vieții la mijloc între stradă și – la o anumită distanță – râul care curgea pe lângă ea. În Eden oamenii nu au mâncat din pomul vieții nici în starea lor de nevinovăție și nici după ce au păcătuit. Heruvimul și

flacăra sabiei care se rotea le-a blocat după căderea lor accesul în grădină la pomul vieții (Geneza 3,24), și a fost bine așa. Dacă un om păcătos ar fi mâncat din roada lui, atunci soarta lui ar fi fost o viață veșnică în necazul și suferința pe care păcatul le-a adus în lumea aceasta. Dar în cetatea minunată de la Dumnezeu, drumul spre pomul vieții, care este un tablou al lui Hristos, este liber; el nu este închis nici de un heruvim și nici de sabie. În Eden era pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului. Ambii au și o însemnătate simbolică. Pomul vieții arată principiul vieții, al cărei izvor este în Dumnezeu, pomul cunoștinței binelui și răului arată principiul responsabilității omului. Pomul vieții este primul pom singular și deosebit, care este amintit în Sfânta Scriptură; el este și ultimul pom despre care vorbește Scriptura.

Pomul vieții aduce douăsprezece roade. Aici apare pentru ultima dată numărul doisprezece, care vorbește de guvernarea și administrarea prin om. Sfinții cetății cerești mănâncă din roade, care se coc așa de repede, că pomul își dă rodul în fiecare lună, în timp ce frunzele lui servesc spre vindecarea și binecuvântarea națiunilor. Noi, sfinții, vom mânca – în această vorbire simbolică – din roadele lui, noi ne vom hrăni permanent din Hristos, din roada pe care El o aduce; ei se vor folosi de frunzele lui pentru vindecare. Națiunile vor fi în Împărăția de o mie de ani dependente de cetatea cerească în ceea ce privește lumina, călăuzirea dreaptă, guvernarea și vindecarea. Toate acestea se găsesc – ca un fel de pereche – și în remarcabilul capitol 47 din profetul Ezechiel: »Rodul lui va fi pentru hrană și frunza lui pentru vindecare« (Ezechiel 47,12). Ambele locuri din Scriptură (Apocalipsa 22 și Ezechiel 47) vorbesc despre starea în Împărăția de o mie de ani și prin aceasta despre același timp, dar unul vorbește despre binecuvântările din cer, care sunt mult mai înalte, celălalt despre binecuvântările de pe pământ. Pomul vieții servește pentru hrană și vindecare, râul vieții umple cu bucurie.

Comunicări minunate

3.5. - »Și nu va mai fi nici un blestem, și tronul lui Dumnezeu și al Mielului va fi în ea; și robii Lui Îi vor sluji și vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor. Și nu va mai fi noapte, și nici nevoie de lampă și de lumină de soare, pentru că Domnul Dumnezeu va lumina peste ei și vor împărății în vecii vecilor.« - După intrarea păcatului în lume, șarpele, inițiatorul păcatului, și pământul au fost blestemate (Geneza 3,14.17). Cain, care a adăugat păcatul lui greu la cel al tatălui său și în felul acesta, ca să zicem așa, a umplut măsura cu păcat, a fost de asemenea blestemat (Geneza 4,11). Citim mai departe în Galateni 3,10: »Toți cei care sunt din faptele Legii sunt sub blestem«. În Ierusalimul ceresc dimpotrivă, nu va mai fi nici un blestem, și nici mulțimea suferințelor, bolilor și necazurilor care au rezultat din acesta. Nici blestemul și nici urmările lui grave nu vor putea vreodată să găsească acces¹ în cetatea sfântă a lui Dumnezeu, care va fi umplută de gloria Sa.

În versetul 3 se exprimă din nou unitatea dintre Dumnezeu și Miel, una în exercitarea guvernării, prin aceea că tronul este numit »tronul lui Dumnezeu și al Mielului«. Acest tron va fi în cetate, în mijlocul Adunării glorioase, căci citim, că tronul »va fi în ea«. Tronul lui Dumnezeu și al Mielului va fi izvorul puterii și sprijinul puternic și stabil al cetății sfinte.

3. - »Și robii Lui Îi vor sluji.« - Dumnezeu și Mielul vor fi așa de unanimi în gândire și acțiune, că aici se folosește singularul »Îi«. Dumnezeu va fi revelat în Miel, și noi vom sluji în El. Atunci slujirea noastră va fi permanentă, va fi exercitată fără oboseală și fără slăbire în intensitate. În bucurie și libertate, mânați de dragostea curată, Îi vom sluji fără greșală și lipsuri și fără gânduri legaliste. Această slujire va avea forme variate, și noi vom intra cu plăcere și cu toată inima într-o viață veșnică de slujire pentru Domnul.

4. - »Și vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor.« - Această față, care odinioară în chip batjocoritor a fost acoperită cu scuipatul oamenilor, va străluci atunci în gloria divină.

¹ Perechea afirmației, că »nu va mai fi nici un blestem«, o găsim în Zaharia 14,11, unde se spune despre Ierusalimul pământesc, că »nu va mai fi blestem« (compară și cu Zaharia 8,13-15).

Aici este oferit totodată vinul cel mai bun, este dăruită bucuria cea mai mare. *Noi vom vedea fața Lui.*

Faptul că Numele Lui va fi pe frunțile noastre, arată public, vizibil pentru toți, că noi îi aparținem, că suntem proprietate a Lui. Dar deoarece numele este legat de o persoană, în aceasta se cuprinde și gândul, că noi vom avea chipul Lui și vom fi asemenea Lui (1 Ioan 3,2; compară și cu Apocalipsa 13,16-17). Noi vom fi totodată imaginea în oglindă a Lui, așa că El va fi văzut în noi și în mod deosebit se va exprima, cine și ce este El. Din acest verset preluăm trei afirmații minunate:

1. Noi suntem proprietatea Lui, și vom fi veșnic.
2. Noi vom vedea fața Lui și El va fi văzut în noi.
3. Întreaga noastră lume a ideilor va fi marcată de El.

5. - »Și nu va mai fi noapte, și nici nevoie de lampă și de lumină de soare, pentru că Domnul Dumnezeu va lumina peste ei.« - Constatarea, că acolo nu va mai fi noapte, o găsim și în capitolul 21,25, acolo însă mai degrabă marginal și ca justificare pentru ce porțile cetății cerești vor sta permanent deschise. Aici însă constatarea nu stă în legătură cu un alt adevăr, ci este de sine stătătoare în înțelesul ei cel mai adânc. Nu va mai fi nici noapte nici întuneric, va fi o zi veșnică, minunată. Nu va mai fi nevoie de nici o lumină artificială, ca aceea a unei lămpi, și nici o lumină creată, ca aceea a soarelui. Cetatea nu va avea nevoie de sursele de lumină ale lumii acesteia și ale timpului acesta, căci »Domnul Dumnezeu va lumina peste ei«. Sfinții în glorie vor fi permanent în lumina binefăcătoare, care pornește direct de la Dumnezeu.

5. - »Și vor împărății în vecii vecilor.« - Aceste cuvinte sunt valabile pentru Împărăția de o mie de ani și pentru veșnicie. Domnia sfinților cerești nu va înceta niciodată. Atâta timp cât Hristos este pe tron, atâta timp cât El poartă cununile, vor domni și sfinții, căci noi vom »domni în viață printr-Unul singur, Isus Hristos« (Romani 5,17). Această domnie este, în ceea ce privește natura ei, veșnică și total independentă de schimbarea perioadelor de timp sau oricare altă schimbare. Împărăția, care va fi dată lui Dumnezeu și Tatăl (1 Corinteni 15,24), va fi instaurată pe pământ pentru un anumit timp bine stabilit și apoi va dovedi împlinirea planurilor lui Dumnezeu. Domnia de o mie de ani va fi introdusă între perioada de timp actuală a lumii și starea veșnică. Domnul va preda această Împărăție de o mie de ani, dar domnia Lui peste toate creaturile nu va înceta niciodată. Atâta timp cât vor exista îngeri și oameni, creaturi ale lui Dumnezeu, este nevoie și de o guvernare. Tronul Lui va exista veșnic, și tot așa și tronurile și cununile sfinților. Cuvintele »vor împărăți în vecii vecilor« se referă la domnia veșnică a sfinților cerești uniți cu Hristos. Slujirea noastră și domnia noastră nu vor avea niciodată sfârșit, ci vor dura veșnic.

Ce sfârșit minunat al acestei părți a cărții! Cât de cuprinzătoare, de sublime și adevărate sunt aceste comunicări! În curând ele vor deveni și pentru noi realități minunate. Să ne dăruiască Dumnezeu, ca noi să umblăm în acest timp cu mare credincioșie și hotărâre, demni de adevărurile Sale și de aceste adevăruri profetice, care se vor împlini foarte curând.

Cuvinte de încheiere și mărturii (versetele 6-21)

Îngerul autentifică cuvintele prorociei

6. - «Și mi-a spus: „Aceste cuvinte sunt sigure și adevărate”. Și Domnul Dumnezeul duhurilor profeților a trimis pe îngerul Său să arate robilor Săi cele care trebuie să aibă loc în curând.» - În capitolul 15,3 sfinții confirmă *căile* lui Dumnezeu ca fiind drepte și adevărate; în capitolul 16,7 Ioan a auzit altarul spunând, că *judcățile* Sale sunt adevărate și drepte, și același lucru îl confirmă în capitolul 19,2 marea mulțime din cer. Dumnezeu Însuși confirmă în capitolul 21,5, că »aceste *cuvinte* sunt sigure și adevărate«, și aici o face îngerul. Îngerul nu

accentuează mărimea și gloria comunicărilor, ci veridicitatea și adevărul lor. Pe drept s-a remarcat, că valoarea unei cărți este dependentă de adevărul conținutului ei. Comunicările profetice din cartea Apocalipsa solicită fiecare în parte și toate la un loc un studiu detaliat și temeinic din partea noastră, nu numai din cauza importanței lor pentru noi, ci mult mai mult pentru că gloria Domnului nostru și binecuvântarea lumii sunt legate de veridicitatea și seriozitatea acestor dezvăluiri dumnezeiești despre viitor (vezi și Daniel 8,26).

Dumnezeu este »Dumnezeul duhurilor profeților«. Simțămintele, speranțele și experiențele variate ale profeților Vechiului Testament stăteau sub conducerea și controlul lui Dumnezeu. El era cu ei, așa cum El este și cu noi. Această identitate de acțiune a Lui ne leagă cu vechii profeți într-o umblare, care este marcată prin aceea, că speranțele puse atunci și acum înaintea ochilor sunt realitate pentru credință. El a trimis pe îngerul Său, »să arate robilor Săi cele care trebuie să aibă loc în curând«. Aceste cuvinte lasă să se recunoască clar legătura dintre începutul cărții (capitolul 1,1) și sfârșitul ei. Autorul dumnezeiesc al cărții a avut grijă ca aceste revelații ale lucrurilor, care trebuie să aibă loc în curând, să ajungă și la robii Săi, și El consideră că ei au interese de ele. Certitudinea venirii în curând a Domnului și seriozitatea mare a evenimentelor numeroase, care vor veni, ar trebui să conducă la un studiu atent și intensificat, cu rugăciune, al acestei cărți. Este singura carte, care se adresează în mod deosebit »robilor« Săi.

Venirea Domnului este aproape

7. - »Și, iată, Eu vin curând!« - Folosirea frecventă a cuvântului de legătură „și” nu înseamnă nicidecum totdeauna, că cele constatate anterior sunt strâns legate de cele care urmează. În cele mai multe cazuri cuvântul desemnează un început nou, o comunicare suplimentară, fără o referire directă la cele anterioare.

»Iată, Eu vin curând!« Acesta este glasul Domnului nostru Isus Hristos Însuși. Nu este anunțarea unui oarecare eveniment, care va avea loc, ci cuvântul decisiv al Domnului cu privire la venirea Sa personală. În acest capitol El vestește de trei ori și în conteste diferite venirea Lui (versetele 7.12.20), și de fiecare dată El adaugă cuvântul *curând*, care ne arată cât de aproape suntem noi de împlinirea nădejzii noastre fericite.

7. - »Ferice de cine păzește cuvintele profeției cărții acesteia!« - La începutul cărții citim cuvinte asemănătoare (capitolul 1,3). Aici la sfârșit ele stau din nou, dar ele par aici să se adreseze mai mult personal cititorilor sau ascultătorilor. În afară de aceasta fericirea este rostită aici ținând seama de faptul că acum cartea este terminată; în capitolul 1,3 se spune »cuvintele profeției«, dar în acest verset se spune »cuvintele profeției cărții acesteia«². Cuvântul păzește înseamnă a-ți însuși și a păstra cu tărie, să prețuiești și să acționezi potrivit acestor cuvinte.

Adorarea se cuvine numai lui Dumnezeu

8.-9. - »Și eu, Ioan, sunt cel care am auzit și am văzut acestea. Și, când am auzit și am văzut, am căzut ca să mă închin la picioarele îngerului care îmi arăta acestea. Și mi-a zis: „Vezi, nu face aceasta!”, eu sunt împreună-rob cu tine și cu frații tăi, profeții, și cu cei care păzesc cuvintele cărții acesteia. Lui Dumnezeu închină-te!« - Numele lui Ioan este numit de patru ori în această carte (capitolul 1,1.4.9 și capitolul 22,8). Pare nepotrivit să se pună întrebarea, cine este acest Ioan, scriitorul cărții Apocalipsa. Poate fi vorba numai de un singur

² Cuvântul *carte* ca denumire a revelației *complete* apare de șapte ori în acest ultim capitol, și anume câte o dată în versetele 7, 9 și 10 și de câte două ori în versetele 18 și 19. Atât în făgăduințele ei cât și în anunțarea judecăților, cartea Apocalipsa este completă. Nu mai este nimic de adăugat.

Ioan.³ Involuntar cei mântuiți se gândesc la apostolul preaiubit, ucenicul pe care-l iubea Isus. Era numai unul, și fără îndoială el este acela căruia i-au fost încredințate aceste viziuni și comunicări. Apostolul Ioan este scriitorul celei de-a patra evanghelie, a celor trei epistole și a cărții Apocalipsa.

Cuvintele minunate, pe care Ioan le-a auzit, și viziunile extraordinare, care i-au fost arătate, unite cu gloria vizibilă și demnitatea îngerului, l-au făcut pe Ioan să i se închine. Dar chiar și cele mai înalte creaturi adoră pe Dumnezeu. Nici un înger sfânt, oricât de înaltă ar fi poziția lui, nu ar face altceva, decât să respingă o închinare dumnezeiască adusă lui. »Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine« (Evrei 1,6). Ioan a căzut la picioarele îngerului, ca să i se închine, dar el a fost imediat respins, căci îngerii sunt foarte atenți, ca drepturile lui Dumnezeu și ale lui Hristos să fie respectate. Cu toate că el aparține unui rang mai superior al creaturilor lui Dumnezeu, îngerul s-a denumit »împreună-rob« cu Ioan, cu profeții și cu »cei care păzesc cuvintele cărții acesteia«. Era a doua oară, că unul dintre oamenii cei mai deosebiți și rob al lui Dumnezeu a eșuat în prezența acestor minunate evenimente și comunicări (capitolul 19,10). »Lui Dumnezeu închină-te!«, așa este și aici solicitarea categorică a îngerului, căci adorarea unei creaturi este păcat împotriva lui Dumnezeu și o lezare a maiestății Domnului domnilor.

Cuvintele de încheiere ale îngerului adresate lui Ioan

10-11. - »Și mi-a zis: „Nu pecetlui cuvintele profeției cărții acesteia. Pentru că timpul este aproape. Cine este nedrept să continue nedreptatea, și cine este întinat să se întineze în continuare; și cine este drept să practice în continuare dreptatea; și cine este sfânt să fie sfințit în continuare.”« - Misiunea din versetul 10 nu se referă la vreo profeție oarecare, ci la conținutul întreg al cărții Apocalipsa. Ea este intenționat în opoziție cu porunca, care a fost dată prorocului Daniel: »Ascunde cuvintele acestea și pecetluiește cartea până la timpul sfârșitului« (Daniel 12,4.9). Ioan dimpotrivă, nu trebuia să pecetluiască cuvintele. Motivele pentru această indicație contrară ne sunt făcute cunoscut. Daniel trebuia să ascundă cuvintele și să pecetluiască cartea, deoarece timpul sfârșitului era *departe* (Daniel 8,26); lui Ioan i s-a spus însă, că »timpul este aproape«. Fără îndoială așteptarea generală a creștinilor din primele trei secole era, că venirea Domnului urma să aibă loc foarte curând. Din momentul când această speranță le-a devenit clară, ei vedeau mereu timpul sfârșitului ca și cum ar fi prezent, ca și cum s-ar fi apropiat. Noi trăim în timpul sfârșitului, și de aceea toate profețiile stau nepecetluite înaintea noastră. Și ceea ce odinioară era pecetluit, acum este descoperit, pentru ca noi să le cercetăm pentru a avea câștig și a primi învățătură.

Versetul 11 arată starea care va persista, starea neschimbătoare a oamenilor, care va avea loc la venirea vizibilă a Domnului, vestită în versetul 12. Acum, în timpul harului și al îndelungi răbdări a lui Dumnezeu, omul poate să se întoarcă la Dumnezeu, poate să se pocăiască, și să devină mântuit. După moartea trupului sau după arătarea Domnului pe pământ, pentru om nu va mai fi posibilă nici o întoarcere. Găsim aici două grupe de „rău” și în opoziție cu ele două grupe de „bine”. Cei nedrepti stau ca o grupă în opoziție cu cei drepti, cei întinați în opoziție cu sfinții. Obiceiurile dau pe față ființa omului, și ființa lui hotărăște soarta lui. Fiecare om acționează potrivit cu natura lui, în privința aceasta este o înțelegere generală. La moartea omului sau la arătarea Domnului ființa și soarta fiecăruia este definitiv stabilită. Cei nedrepti vor rămâne nedrepti și la nedreptățile lor vor mai adăuga alte nedreptăți. Cei drepti vor rămâne drepti și vor practica în continuare dreptatea. În veșnicie păcatul și suferința vor fi unite una cu alta, și tot așa sfințenia și fericirea. Și în iazul de foc oamenii pierduți și îngerii judecați vor acționa potrivit naturii lor; ei vor păcătui mereu și vor suferi.

³ Hilgenfield a remarcat: „Un Ioan necunoscut, care aproape nu a lăsat nici o urmă și al cărui nume a dispărut din istorie, cu greu putea în Numele lui Hristos și al Duhului Sfânt să dea atenționări și indicații celor șapte Adunări.”

Domnul vorbește

12.-13. - »„Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum va fi fapta lui. Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel din urmă, Începutul și Sfârșitul”.« - Vorbitorul divin, Domnul Însuși, vestește încă o dată certitudinea și apropiata Sa venire. Aici El nu numai adresează un cuvânt de învioreare sfinților Săi care perseverează și Îl așteaptă (ca în versetul 7), ci în legătură cu aceasta El se referă la multe și felurite răsplătiri, pe care El le va da corespunzător valorii pe care o are în ochii Săi lucrarea fiecăruia în parte. Chiar și lucrarea cea mai neînsemnată va fi răsplătită de Domnul corespunzător, când El va veni – nu *pentru* noi în văzduh (1 Tesaloniceni 4,16-17), ci *cu* noi, ca să instaureze Împărăția Sa. Nu Casa Tatălui, în care noi vom fi mai întâi introduși (Ioan 14,2-3), ci Împărăția este domeniul potrivit, în care El va da răsplătirile potrivit lucrării și credințioșiei fiecăruia.

El numește apoi în versetul 13 o serie din titlurile Sale. Acestea revelează o parte a ființei Dumnezeirii, ele aparțin Dumnezeului veșnic (capitolul 1,8; 21,6). Aici, la sfârșitul cărții, ca și la începutul ei (capitolul 1,17), Hristos Își revendică aceleași titluri mărețe și incomparabile. Nimeni în afară de El nu ar putea să-și revendice drepturile asupra lor.

Baza dreptului de a avea parte la fericirea cetății

14.-15. - »Ferice de cei care își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate! Afară sunt câinii și vrăjitorii și curvarii și ucigașii și idolatrii și oricine iubește și practică minciuna.« - Aici sunt numiți fericiți »cei care își spală hainele«. În capitolul 7,14 citim un gând asemănător: »Ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului.« Din aceasta vedem, că hainele simbolice ale celor mântuiți pot fi spălate numai în sângele Mielului. În capitolul 7,14 folosirea sângelui oferă dreptul mulțimii păgânilor mântuiți să stea înaintea tronului lui Dumnezeu (capitolul 7,15), aici el le dă »drept la pomul vieții« și intrare în cetatea sfântă.

În enumerarea celor care sunt excluși de la intrarea în cetate, pentru fiecare denumire se folosește articolul hotărât. Deci nu se vorbește în general despre necredincioși, ci despre „clase” deosebite de oameni, de păcătoși, clar definite. În general această listă corespunde celei din capitolul 21,8. Aici se constată realitatea excluderii lor din cetatea sfântă; în capitolul anterior, oamenii care au aceste însușiri sunt văzuți în iazul de foc. Prin aceasta ei vor fi *în afara* cetății din aur (capitolul 22,15) și *în* iazul de foc (capitolul 21,8). În ambele liste sunt păcate deosebite împotriva lui Dumnezeu și împotriva altor oameni, păcatele enumerate se deosebesc unele de altele.

Demnitatea Domnului Isus și legătura lui cu Israel și Adunarea Sa

16.-17. - »„Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu, ca să vă mărturisească acestea în adunări. Eu sunt Rădăcina și Vlăstarul lui David, Steaua strălucitoare de dimineață.” Și Duhul și Mireasa spun: „Vino!” Și cine aude să spună: „Vino!” Și cine însetează să vină; și cine vrea să ia apa vieții fără plată.« - În liniște desăvârșită și în demnitatea Sa sublimă, Domnul Isus prin cuvintele »Eu, Isus« de la sfârșitul acestei cărți pune totodată semnătura Sa pe întreg conținutul ei, care constă din foarte numeroase revelații ale harului dumnezeiesc și ale gloriei dumnezeiești, dar și din judecățile Lui severe și grave. El, Cel care duce la îndeplinire toate planurile lui Dumnezeu, este Persoana principală în această carte remarcabilă, care acum este completă și căreia i se adaugă numai unele cuvinte de încheiere. Cine, în afară de El, Cel care a deschis cartea, ar putea să o încheie? Cel care a adus lui Ioan comunicările din partea Domnului

Isus era »Îngerul Său« (compară cu capitolul 1,1). »Aceste lucruri« trebuie deci să fie făcute cunoscut în adunări, și anume întreg conținutul cărții; nimic nu trebuie lăsat la o parte.

»Eu sunt Rădăcina și Vlăstarul lui David.« Ambele pronume »Eu« din versetul 16 sunt accentuate în textul grecesc. Aici se scoate în evidență legătura Domnului nostru cu Israel ca Împărat al lui Israel. Ca Dumnezeu El este Rădăcina, Creatorul casei lui David; ca Om El este Vlăstarul, Urmașul lui David. El este Domnul lui David și Fiul lui David (Matei 22,42-45). Coroana lui Israel Îi aparține Lui pe baza a ceea ce este El și pe baza profețiilor și făgăduințelor date. El a fost născut ca Împărat al iudeilor (Matei 2,2), El a murit ca Împărat al iudeilor (Matei 27,37), și El va domni ca Împărat al iudeilor (Psalm 2,6; Isaia 9,6-7; 11,1-5.10; 52,7; Zaharia 9,9).

Dar în acest verset El vorbește și despre ceea ce El este în mod deosebit pentru noi, despre ce ne leagă în mod deosebit cu El și aprofundează sentimentele noastre: El este pentru noi »Steaua strălucitoare de dimineată«. Înainte să se ivească zorii dimineții Împărăției de o mie de ani, înainte ca judecățile care merg înaintea Lui să lovească pământul și înainte ca gloriile Împărăției să aducă pământul mai aproape de cer, Domnul Isus va apare pentru mireasa Sa ca Steaua strălucitoare de dimineată. Ca »Soare al dreptății« El va răsări în toată puterea de iluminare pentru Israel (Maleahi 4,2), dar Steaua de dimineată (Luceafărul de dimineată) apare cu mult înainte de răsăritul Soarelui. Venirea Sa pentru noi va avea loc cel puțin șapte ani înainte de apariția Lui în glorie pentru Israel.

Această veste – nu a gloriei, ci a Lui Însuși, a Mirelui miresei – trezește totodată sentimentele ei ațipite. Inima ei este trezită. Domnul Isus aprinde un foc în inima ei, care nu mai poate fi stins. Ea Îl aude spunând: »Eu sunt Steaua strălucitoare de dimineată«. Acesta este glasul Preaiubitului ei, și El primește imediat răspunsul: »Duhul și Mireasa spun: „Vino!”« Cele două »Vino!« în versetul 17 sunt răspunsul la ultimele cuvinte din versetul 16. Noi auzim nu numai răspunsul Duhului, ci răspunsul comun al Duhului și al Miresei. Nu este Duhul care locuiește în Mireasă, ci sunt ambele, Duhul ca atare și Mireasa, care se unește în strigătul: »Vino!« După aceea este solicitat fiecare ascultător în parte să se unească în strigătul de bun venit: »Vino!« Aceasta este oarecum ziua în care a pornit strigătul de la miezul nopții: »Iată, Mirele!« Este ziua *actuală* a harului și îndelungii răbdări a lui Dumnezeu. Și astăzi încă mai răsună strigătul către orice suflet însetat. Este cineva obosit sau dezamăgit? Aici este un cuvânt, care este suficient pentru orice nevoie și orice necaz: »Cine însetează să vină!« În continuare urmează încă un cuvânt, care este așa de general și de cuprinzător, că este valabil pentru orice suflet interesat de pe pământ, și nimeni nu este exclus sau uitat: »*Cine vrea să ia apa vieții fără plată.*«

O atenționare solemnă

18.-19. - »Eu mărturisesc oricui aude cuvintele profeției cărții acesteia: dacă adaugă cineva la acestea, Dumnezeu îi va adăuga plăgile scrise în această carte. Și dacă scoate cineva din cuvintele cărții profeției acesteia, Dumnezeu îi va scoate partea de la pomul vieții și din cetatea sfântă, cele scrise în această carte.« - Această atenționare deosebit de serioasă se referă la fiecare care citește sau aude cuvintele acestei prorocii. Orice schimbare este aspru condamnată de Domnul. El mărturisește oricărui suflet, care adaugă sau scoate ceva din conținutul acestei cărți inspirate textual (inspirată de Dumnezeu), că el înfăptuiește un păcat grav, care aduce cu sine urmări nimicitoare. Orice falsificare a cuvântului profeției acestei cărți aduce făptașului pedeapsă divină. Plăgile numeroase și diferite, care sunt descrise în carte, vor fi adăugate ca dreaptă răsplătire celor care adaugă la cuvintele ei. Însă aceluia care scot din cuvintele profeției, li se va lua partea de la pomul vieții și din cetatea sfântă. Vedem din aceasta că Dumnezeu

veghează cu atenție asupra acestei cărți, care mai mult decât toate celelalte părți ale Sfintei Scripturi deseori este neglijată și de mulți este chiar tratată cu dispreț.⁴

Ultimul mesaj al Domnului adresat Adunării Sale

20. - »Cel care mărturisește acestea spune: „Da, Eu vin curând!” Amin! Vino, Doamne Isuse!« - În atenționările solemne din ultimele două versete anterioare Domnul vorbește la persoana întâi: »Eu mărturisesc«; aici El schimbă vorbirea în persoana a treia: »Cel care mărturisește acestea«. Dar în ambele mesaje este Domnul, care Însuși depune mărturie. »Acestea« este conținutul întreg al cărții Apocalipsa. Prin aceasta Domnul Însuși se face chezaș pentru tot ce este scris în această carte.

»Da, Eu vin curând!« Acesta este ultimul mesaj al Său adresat Adunării Sale. Sunt ultimele cuvinte, pe care El ni le-a adresat din cer, ultimele cuvinte înainte de venirea Sa. Vechiul Testament s-a încheiat cu anunțarea venirii Lui (Maleahi 4), și tot așa se încheie și Noul Testament. Dar prin venirea Sa anunțată în Vechiul Testament este vorba de coborârea Lui pe Muntele Măslinilor (Zaharia 14,3-5), în Noul Testament dimpotrivă, este coborârea Lui în văzduh (1 Tesaloniceni 4,16-17); împrejurările sunt foarte diferite. O venire stă în legătură cu judecățile, cealaltă cu harul. Aceste două venituri diferite pot fi privite ca două faze sau secțiuni ale unei singure venituri. Vechiul Testament se încheie cu amenințarea cu blestemul, Noul Testament cu o dorință de binecuvântare, care se bazează pe harul Domnului. Ce uriașă este diferența lucrată prin descoperirea harului lui Dumnezeu în Persoana Domnului Isus!

Prin »Da« al Său, Domnul confirmă garanția absolută a afirmației sale »Eu vin curând«. Acesta este ultimul Său cuvânt rostit și notat în scris aici pentru noi. De aproape două mii de ani El nu a mai vorbit. Dar împlinirea evenimentelor, pe care Adunarea le așteaptă cu ardoare, rugându-se, este aproape. Domnul stă gata, El vine. Este un timp al așteptării, de greutate și suferințe, dar venirea Lui, prezența Lui va transforma întunericul nopții în fericire și bucurie permanentă. Umbrele timpului acesta vor dispărea, și curând vor străluci primele raze ale zilei eterne, care nu va mai avea nici o seară, când vine plânsul (Psalm 30,5). El încurajează ceata pelerinilor obosiți să aștepte până la sfârșit și Se așteaptă ca și ei să se încurajeze unul pe altul. Strigătul de bucurie vine dimineața. Dar noi Îl așteptăm pe El, și nu împlinirea profeției. Este venirea Lui realitate pentru sufletele noastre? Influențează ea viața noastră, își pune ea amprenta pe umblarea noastră și oferă ea putere pentru lupta cea bună a credinței? (2 Timotei 4,7)?

Răspunsul Adunării

20. - »Amin! Vino, Doamne Isuse!« - În felul acesta răspunde Ioan ca reprezentant al Adunării la asigurarea venită din partea Domnului. Fără îndoială cuvintele lui erau expresia dorinței lui. Vizionarul înaintat în vârstă a văzut numeroase viziuni și le-a descris. În scene de glorie coplesitoare el era spectator și uneori conlucrător. Dar toate acestea sunt dependente de împlinirea evenimentului mareș al revenirii personale a Domnului. Ea a fost vestită de Însăși Cel care va veni, și inima bătrânului apostol s-a umplut prin aceasta de bucurie și entuziasm. Dar, permanent stând sub călăuzirea Duhului, el a exprimat nu numai sentimentele sale, ci și ale întregii Adunări: »Amin! Vino, Doamne Isuse!« Cuvintele „Da” și „Amin”, expresia greacă și ebraică a acordului dat, stau la începutul cărții unul lângă altul (capitolul 1,7). Aici ele sunt despărțite. Domnul ne asigură, că venirea Lui în curând este foarte sigură: »Da, Eu vin curând!« Adunarea răspunde la aceasta, înveselită prin Cuvântul Său, care este neschimbător: »Amin!

⁴ Un alt comentator a scris: „Aceste cuvinte se adresează în mod deosebit copiatorilor (de odinioară) ai acestei cărți cu dorința de a-i opri de la orice modificare samavolnică a textului; astfel de modificări se făceau frecvent în timpul acela, în mod deosebit în scrierile cu conținut profetic.”

Vino!« Pot aceste cuvinte să rămână neîmplinite? Imposibil. Nu Își va Ține El „promisiunea” făcută alor Săi? El Și-o va ține, și El vine curând. Dar timpul ni se pare așa de lung! Însă după socoteala divină (2 Petru 3,8) Domnul nu lipsește nici măcar de două zile pline. »Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței«, așa ne spune El prin Petru. Prigoanele și suferințele lui Israel, păcatul și pagubele pe un pământ încercat și starea lipsită de speranță și abaterea tot mai mult a bisericii cu numele strigă tare după un Eliberator și Salvator. Este necesară o mână tare, care să ia domnia pe pământ, și această necesitate o va împlini în curând Domnul Isus. Legătura noastră cu Cel ce vine este însă alta, una foarte personală. El a murit pentru noi, El trăiește pentru noi și El vine pentru noi. »Amin! Vino, Doamne Isuse!« este strigătul și dorința fierbinte a Adunării lui Dumnezeu.

Dorința de binecuvântare finală

21. - »Harul Domnului Isus Hristos fie cu toți sfinții!« - Această dorință corespunde în totul inimii lui Hristos. Harul lui netulburat se odihnește peste toți sfinții. Cel mai tare și cel mai slab, tatăl și copilășul – ei toți sunt în aceeași măsură subiecte ale harului Său. Și independent de căile pe care merg ai Săi, harul Său se odihnește peste ei; el însă va lucra în mod diferit la ei și în ei, corespunzător stării inimii fiecăruia și nevoilor lor. În zile cu nor și în zile cu soare, noaptea și ziua, în toate timpurile și în toate împrejurările, harul Său nepuizabil este ajutorul lor, sprijinul lor și tăria lor. De la început și până la sfârșit este harul Său, care îi conduce de la pierzarea lipsită de speranță la salvarea deplină și la gloria veșnică.

Fie ca Domnul Isus, când va veni, să găsească pe ai Săi veghind, pregătiți să-L întâmpine!